

ZRCADLO

Výtvarné a literární práce studentů vrchlabského gymnázia

Poslední ohlédnutí za virem

Světlem letí optimistické zprávy, že pandemie koronaviru se chýlí ke konci. Varianta „malé ó“ (známější pod

označením omikron) nepůsobí tak hrůzostrašně jako dobře známé ALFY a DELTY. Vědci dávají omikronu rok, maximálně dva. V kontextu těchto příznivých zpráv jsme se rozhodli publikovat studentské texty, které se vztahují k časům dlouhých karantén. Je to buď poslední šance tyto texty publikovat (dokud jsou aktuální), nebo předejít dalšímu jednání této tragikomedie.

Studenti 6. A se podívali na karanténní opatření podzimu 2021 různým způsobem. Texty Barbory Dostálové, Alžběty Mejnarové a Michala Körneyho vytváří plastický a dost bizarní obraz současnosti. Ten výmluvně doplňuje linoryt Daniela Dvořáka (5. A).

Jan Salvét a Jan Krejčí

Karanténa

aneb Interview Michala Körneyho s Vilémem Zábranským, studentem gymnázia, aktivním sportovcem, toho času v karanténě

Jak dlouhou máš karanténu?

Jsem doma od 27. 10. a budu tady do 11. 11. Takže mám dvoutýdenní karanténu.

Celkem dlouhá doba na to být doma sám. Myslíš, že to bylo dobré opatření poslat tě do karantény?

JE TO KAMPAŇ! Ale teď vážně. Myslím si, že poslání mě do karantény bylo správné, avšak hygiena mě kontaktovala až po týdně. Když hygiena kontaktuje rodiče negativních dříve než mě, tak je něco špatně

A jaký byl tvůj zdravotní stav? Projevily se u tebe příznaky nemoci?

První dny jsem měl teplotu 37,5 °C a extrémní bolesti hlavy. Chviléma jsem měl pocit, že mi horní polovina hlavy vystřelí jak špunt z lahve od šampaňského. Druhý den to bylo stejné. Až třetí den příznaky začaly ustupovat, pak mě bolely už jenom klouby.

To zní závažně. Změnila karanténa tvůj sociální život?

Oproti tomu být ve škole je můj sociální kontakt na bodu mrazu. Nemůžu se stýkat se svými vrstevníky na živo. Navíc všichni jsou ve škole, takže i hovor můžu dát většinou až po třetí hodině. Navíc ne na všechny mám kontakt, takže se s některými lidmi ani nijak nespojím.

To je velká rána do tvého sociálního života. O co dalšího jsi ještě přišel?

Přišel jsem o taneční, florbal, kolo, hudebku, posilku. A kvůli tomu, že jsem nemocnej, tak nemůžu ani doma posilovat.

To se ti musel každodenní život hodně změnit. Jak vypadá tvoje karanténní rutina?

Vstávám v osm. Jdu se nasnídat. Po snídani dodělávám zameškanou školu. Poté už je oběd. Po obědě lehnu do postele a čumím do telefonu. Odpoledne uklízím... někdy. V tu dobu mi přijdou zápisky, který příští den dopisuji. Poté čtu. V mezičase spolužáci přichází domů a přichází čas na hraní. Posadím se k počítači, vlezu na Discord a kecám s ostatními. Takhle to sice vypadá, že si užívám, ale první dny jsem trpěl.

A nemáš strach z toho, že se ti příznaky ještě vrátí?

Je to vysoce nepravděpodobné. Ale pokud se znovu objeví, tak mě někdo fakt nemá rád.

A co budeš dělat po zbytek karantény? Máš nějaké plány?

Nezbláznit se.

A co uděláš, jakmile ti skončí karanténa?

Půjdu do posilovny a doučím se kroky do tanečních.

Dobrá tedy. Já ti děkuji za tvůj čas a přeji ti pěkný zbytek pobytu a těším se, až se objevíš zpět mezi lidmi.

Taky děkuji a neboj, až se vrátím zpět mezi lidi, tak si mě rozhodně všimneš.

Karanténní deník Báry Dostálové (6. A)

1. den (pondělí)

Konečně jsem doma. Mám spoustu volného času a konečně se můžu věnovat svým koníčkům. Snad po sto letech držím v ruce knížku a mohu si v klidu číst. Jsem totiž sama doma, jelikož rodiče chodí do práce a já jsem doma a mám distanční výuku. Mám na všechno svůj čas. Můžu si učení uspořádat podle sebe, a tím pádem si myslím, že se toho dokážu naučit víc.

2. den (úterý)

Měli jsme první dvě online hodiny. Bylo to fajn, můžu si uvařit čaj a v klidu si sednou za počítač a učit se. Můžu být půl dne v pyžamu, nemusím se s nikým bavit a mám spoustu času na kreslení, čtení a jiné věci, ke kterým se jinak moc nedostanu...

5. den (pátek)

Kalendář online hodin se začíná nebezpečně plnit. Na každou hodinu se musím učesat a upravit, jelikož musíme mít zapnuté kamery... no, ale co, stejně je to lepší než ve škole, uvařím si další čaj a připravím se na ZSV.

10. den (středa)

Zapomněla jsem na první úkol z němčiny. Přišel mi email, ať si hlídám termíny odevzdání... jsem na sebe naštaná. Začínám si všechny úkoly zapisovat do diáře, snad se to nebude opakovat. Uvařím si čaj a všechno bude dobrý. Chybí mi kamarádi, ale co, pořád si spolu píšeme.

13. den (sobota)

Dneska je velký den. Došlo nám mlíko a rodiče mě vysílají do obchodu. Bude tam spousta lidí. Naštěstí mi mamka ušila roušku, takže se ničeho nemusím bát. Tý jo, to byste nevěřili, jak jsou lidi ohleduplní. Všichni mají roušky a udržují rozestupy, myslím, že za pár týdnů zase půjdu do školy. Uvařím si čaj.

22. den (pondělí)

Dneska jsem zaspala první online hodinu. Vymluvím se, že mi nefungoval internet. Naštěstí mám svůj diář, takže odevzdávám všechny úkoly včas. Uvařím si čaj a budu doufat, že to bylo jen jednou a naposled.

30. den (úterý)

Nemám úkol na ájnu, češtinu a neučila jsem se na zkoušení ze ZSV. Už týden jsem neopustila svůj pokoj. Poslední lidský kontakt jsem měla s kurýrem, dovezl mi balíček. Nemám kamarády... nikdo neodpovídá na zprávy... Uvařím si čaj na nervy a těším se, že nám zase dojde mlíko.

36. den (pondělí)

Už nejsem doma sama... na zdi visí pavouk. Jmenuje se Franta a je to vynikající společník. Měla bych si uklidit pokoj, stavím tu šikmou věž ze špinavých talířů a myslím, že za chvíli spadne. Na online hodinách si začínám vypínat kameru... jsem líná se malovat. Uvařím si čaj a snad se mi zvedne nálada.

43. den (pondělí)

Už si ani nepamatuju, jak vypadá škola. Naštěstí mi funguje počítač, takže si ji můžu vyhledat na google obrázkách. Přestala jsem si dělat zápisky z dějáku... mám tak alespoň čas si uvařit čaj. Průběžně píšeme nějaké testy, ještě že mám učebnice, jinak bych propadala... moje zápisky se nedají přečíst. Franta je pořád na zdi a je to můj opravdový přítel.

52. den (středa)

Mamka to nevydržela a uklidila mi pokoj... Budiž ti země lehká, Franta... Jsem zase úplně sama. Místo čaje si vařím kafe, abych při online hodinách neusnula. Mám pocit, že mě kamera z počítače sleduje... Nemám úkol na bižuli, no a co, stejně nikdy nebudu pěstovat stromy.

65. den (úterý)

Mám zcela nový kalendář online hodin... při první snídám, při druhé vařím oběd, o třetí si kreslím, čtvrtou mám k obědu a pátou koukám na film. Ještě že mi funguje počítač. Uvařím si kafe a půjdu hledat další film. Odpojila jsem kameru.

Den x

Už ani nevím, co je za den. Rozbil se mi počítač. Jsem odstřižená od světa... hele, další pavouk. Radši ho schovám, aby se mnou mohl žít déle než týden... Uvařím si kafe a budu doufat, že půjdou filmy i na mobilu.

Den xy

Rozbila se rychlovarná konvice... můj život nemá smysl.

Den xyz

Jsou zvěsti o tom, že půjdeme zpátky do školy.

Den xyza

Ano, je to pravda.

Den xyzb

Moje náplň posledních dnů je hledání kalendáře.

Den xyzc

Mám kalendář, ale stejně nevím, co je za den.

Den xyzd

Dneska je sobota. Za dva dny jdu do školy. Musím dopsat všechny zápisky a dodělat úkoly.

Den xyze (neděle)

Nic nestíhám a hroutím se.

Den xyzf (pondělí)

Konečně vidím lidi. Je to lepší, než jsem myslela...

Separace na planetě Zemi! Něco takového ještě lidský druh nezažil.

Již dlouhou dobu koronavirus hýbe planetou Zemí a ovlivňuje životy jejích obyvatel, lidí. Od pozemského března 2020 se toho pro lidi hodně změnilo. Ekonomiky jejich států prošly proměnami, nemluvě o jejich životech. Podle údajů jedné z lidských institucí, Ministerstva ČR, včera (v pozemských letech – 3. 11. 2021, podle našeho kalendáře – 21. 30. 3109) přibýlo 9460 nakažených. Tato skutečnost ukazuje, že se mnoho lidí nachází v karanténě a musí se separovat od ostatních.

Jak taková karanténa vypadá? A jak ji lidský druh, jeden z nejspolečenštějších druhů, prožívá? Na přiblížení této situace jsme se zaměřili a po dobu 24 hodin (2π cholinů) jsme pozorovali jednoho obyvatele planety Země. Subjektem pozorování je pan Zikmund V. Jedná se o 34letého muže, který pracuje ve veřejné správě. Do karantény se dostal před 3 dny, po kontaktu s pozitivním spolupracovníkem. Zikmund není pozitivní, ale čeká na výsledek testu, který ukáže, zdali je také pozitivní, či nikoliv.

Pan Zikmund vstává jako obvykle v 6 hodin. Podstoupí běžné lidské ranní činnosti a po požití hnědé kapaliny se vydává do pracovny, kde zapíná počítač. (Jedná se o zastaralou verzi obrazového přenáše, které stále funguje ve 2D.) Tráví na něm celé dopoledne s občasnými přestávkami. Po skončení poslední dopolední schůzky se vydává do kuchyně, kde ohřívá rýži s jakousi potravinou palicovitého tvaru. Podle odborníků by se mohlo jednat o kuřecí stehno. Po obědě znovu usedá k počítači a pokračuje ve své práci. Venku se začíná stmívat, když konečně zavírá počítač. Tma a studený vítr pohlcující povrch Země pana Zikmunda V. neodrazuje od trávení času na zahrádce, proto usedá na venkovní křeslo a otvírá knihu. (Kniha je sešitý nebo slepený svazek papírů obsahující nejrůznější informace.) Teplota již klesla na 15 °C, a proto se pan Zikmund odebírá do svého obydlí a začíná připravovat večeři. Po požití večeře hodiny ukazují 20:30 a rituál večerních činností začíná. Pan Zikmund ulehá ke spánku ve 22 hodin. Další ráno pan Zikmund vstává v 6 hodin a pokračuje ve svých zažitých rutinách.

Tímto pozorováním jsme se vám snažili přiblížit život v karanténě. Sami jsme došli k mnoha závěrům. Lidé jsou společenské bytosti, potřebují udržovat kontakty ve svém společenství. Rutiny jsou podle nich základem žití, opakující se činnosti je spíše těší, nežli deprimují. Konkrétně v případě pana Zikmunda je vidět, že lidé dokáží najít zalíbení a potěšení v maličkostech, jako je například posezení na čerstvém vzduchu. A neposledně je důležitou součástí jejich denního života strava. Platí u nich snad nějaké pravidlo: „Kolik toho sníš, tolikrát jsi člověkem.“

Lidskému druhu nikdy plně neporozumíme, ale mnoho se toho od nich můžeme naučit. Tak jim snad jen můžeme popřát, ať si zachovají svou lidskost, která je v celém vesmíru výjimečná.

Pro mezigalaktický časopis Vesmír Alžběta Mejsnarová (6. A)

Daniel Dvořák